

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/39/2012
Identifikačné číslo spisu: 4011200996
Dátum vydania rozhodnutia: 17.12.2012
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Baricová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2012:4011200996.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa F., bytom D., proti odporkyni Obci Veľký Cetín, Kostolná 1, Veľký Cetín, za účasti P., bytom K., o preskúmanie uznesenia odporkyne č. 67/2011 z 28. júna 2011, o odvolaní navrhovateľa a účastníka konania proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, č. k. 23Sp/1/2012-114 z 21. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre z 21. júna 2012 č. k. 23Sp/1/2012-114 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením podľa § 250p Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odmietol opravný prostriedok navrhovateľa, ktorým sa domáhal preskúmania uznesenia Obecného zastupiteľstva vo Veľkom Cetíne č. 67/2011 z 28. júna 2011 týkajúce sa zvolenia hlavného kontrolóra Obce Veľký Cetín.

Krajský súd tak rozhodol s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1 a § 10 ods. 1 zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) a § 244 ods. 2 a 3 OSP a § 250l OSP, § 11 ods. 4 písm. j/ zákona o obecnom zriadení ako aj § 250zf OSP, keď dospel k záveru, že navrhovateľ nie je aktívne procesné legitimovaný na podanie návrhu, ktorým sa domáha zrušenia uznesenia obecného zastupiteľstva zo nakoľko na podanie takéhoto návrhu v zmysle § 250zf OSP je aktívne procesné legitimovaný výlučne prokurátor, a to iba v prípade, že nebolo vyhovené protestu. Keďže predmetné rozhodnutie je uznesenie Obecného zastupiteľstva Obce Veľký Cetín je rozhodnutím zastupiteľského zboru obce a nie rozhodnutím orgánu mesta, ktorému zákon o obecnom zriadení zveruje rozhodovanie v administratívnych vzťahoch a návrh bol podaný neoprávnenou osobou.

Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, s odôvodnením, že navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože nemal vo veci úspech.

Proti uzneseniu krajského súdu podali v zákonnej lehote navrhovateľ a účastník konania odvolanie totožného obsahu domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Tvrdili, že uznesenie krajského súdu úplne zlyhalo a je zmätočné, nejasné a „mútne“, pričom na dvadsiatich siedmich stranách „rozpísali“, v čom vidia nesprávnosť napadnutého uznesenia

krajského súdu a nesprávnosť napadnutého uznesenia obce.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), napadnuté uznesenie preskúmal v zmysle § 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa i odvolanie účastníka konania sú síce celkom bezdôvodné, avšak krajský súd tým, že vec nesprávne právne posúdil a dopustil sa závažného procesného pochybenia, ktoré nebolo možné ponechať bez povšimnutia.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

V predmetnom konaní sa navrhovateľ domáhal zrušenia uznesenia obecného zastupiteľstva vo Veľkom Cetíne č. 67/2011 z 28. júna 2011 o zvolení hlavného kontrolóra Obce Veľký Cetín.

V prvom rade treba uviesť, že uznesenie o voľbe hlavného kontrolóra nie je individuálnym správnym aktom o právach a povinnostiach navrhovateľa v oblasti verejnej správy. Jeho preskúmanie v správnom súdnictve podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, t. j. podľa § 250l a nasl. OSP preto neprichádza v úvahu. Je pritom absolútne bez právneho významu, že navrhovateľ svoje podanie označil ako „opravný prostriedok podľa § 250l až 250s OSP“.

Konanie o preskúmaní zákonnosti uznesení obecného zastupiteľstva, mestského zastupiteľstva, miestneho zastupiteľstva alebo zastupiteľstva vyššieho územného celku je upravené v siedmej hlave upravujúcej osobitné konania, konkrétne v ustanovení § 250zf piatej časti OSP.

Podľa § 250zf ods. 1 OSP ak obecné zastupiteľstvo, mestské zastupiteľstvo, miestne zastupiteľstvo alebo zastupiteľstvo vyššieho územného celku nezruší na základe protestu prokurátora svoje uznesenie, ktoré je v rozpore so zákonom, môže prokurátor podať na súd návrh na zrušenie tohto uznesenia.

V predmetnom prípade išlo teda o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, pretože navrhovateľ nemal aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia, nakoľko nedisponuje návrhovým oprávnením v zmysle ustanovenia § 250zf OSP, boli teda splnené zákonné podmienky na zastavenie konania súdom podľa § 250d ods. 3 OSP v spojení s § 244 ods. 6 OSP, nie na odmietnutie opravného prostriedku podľa § 250p OSP.

Závažného procesného pochybenia sa však krajský súd dopustil v to, že rozhodol vo veci samosudcom, napriek tomu, že z ustanovenia § 246b ods. 1 OSP v spojení s § 244 ods. 6 OSP vyplýva, že krajský súd vo veciach podľa § 250zf OSP rozhoduje v senáte.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, preto musel napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 220ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. g/ OSP pre nesprávne obsadenie súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom odstráni vyššie uvedené pochybenie a o návrhu navrhovateľa rozhodne zákonnou formou.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd i o náhrade trov celého konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá OSP), a to tak, aby odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti bolo v súlade s jeho

časťou výrokovou, nakoľko, ak súd vo výroku vysloví, že „žaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“ ide o rozhodnutie podľa § 146 ods. 1 OSP (v danom prípade v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá OSP), ktoré nie je možné odôvodniť neúspechom navrhovateľa v konaní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.